

Skillnaden mellan åkallans begäran och dyrkans åkallan

Lov och pris tillkommer Gud, och välsignelser och fred över Guds sändebud. Och därefter:

Ordet "åkallan" (*du'a*) används för att beteckna två innebörder:

1. Åkallans begäran – att be om vad som gagnar, eller att be om att avvärja vad som skadar, genom att man ber Gud den Upphöjde om vad som gagnar en i denna världen och det kommande livet, och att avvärja vad som skadar en i denna världen och det kommande livet. Som att åkalla om förlåtelse och barmhärtighet, vägledning och framgång, att vinna paradiset och räddas från elden, och att Gud ger en gott i denna världen och gott i det kommande livet... och så vidare.

2. Dyrkans åkallan – med det avses att människan är en dyrkare av Gud den Upphöjde, genom vilken typ av dyrkan som helst – hjärtats, kroppens eller egendomens – som fruktan för Gud, kärlek till Honom, hopp om Honom och förtroende för Honom, bönen, fastan och hajj, läsning av Koranen, lovprisning och åminnelse, zakat, välgörenhet och jihad i Guds väg, att kalla till Gud, att befalla det goda och förbjuda det onda... och så vidare. Var och en som utför något av dessa dyrkanshandlingar åkallar Gud den Upphöjde.

Skillnaden mellan åkallans begäran och dyrkans åkallan

Se: *Al-Qawl al-Mufid* (1/264), *Tashih al-Du'a'* (s. 15–21).

Det vanliga är att ordet *åkallan* i Koranens verser avser båda innebörderna tillsammans, ty de hänger ihop. Varje bedjande som ber Gud med sin tunga är en dyrkare av Honom – ty åkallan är dyrkan. Och varje dyrkare som ber, fastar eller utför hajj gör det i hopp om belöning från Gud den Upphöjde, att vinna paradiset och räddas från straffet.

Shejkhen Abd al-Rahman al-Sa'di – må Gud förbarma sig över honom – sade: "Allt som kommit i Koranen om befallning att åkalla, förbud mot att åkalla andra än Gud, och lovprisning av dem som åkallar – omfattar åkallans begäran och dyrkans åkallan." Slut citat från *Al-Qawa'id al-Hisan* (nr 51).

Ibland kan en av de två typerna av åkallan vara mer uppenbar i avsikt än den andra i vissa verser.

Shejkhul Islam Ibn Taymiyya – må Gud förbarma sig över honom – sade om Guds den Mäktige och Majestätiskes ord: "*Åkalla er Herre ödmjukt och i det fördolda – sannerligen älskar Han inte dem som överträder. Och fördärva inte på jorden efter dess ordning, och åkalla Honom med fruktan och hopp – sannerligen är Guds barmhärtighet nära dem som gör gott*" (Al-A'raf: 55–56):

"Dessa två verser omfattar sömmarna hos de två typerna av åkallan: dyrkans åkallan och åkallans begäran. Ty åkallan i Koranen avser ibland det ena och ibland det andra, och avser ibland dem båda tillsammans – och de hänger ihop. Ty åkallans begäran är: att söka vad som gagnar den bedjande och att söka att avvärja och undvika vad som skadar honom... Han åkallar således för nytta och skada med åkallans begäran, och åkallar med fruktan och hopp med dyrkans åkallan. Det är alltså känt att de två typerna hänger ihop – varje dyrkans åkallan inbegriper åkallans begäran, och varje åkallans begäran innehåller dyrkans åkallan.

Utifrån detta täcker Hans ord: 'Och när Mina tjänare frågar dig om Mig – sannerligen är Jag nära, Jag svarar den bedjandes åkallan när han åkallar Mig' – de två typerna av åkallan... Och med var och en av dem tolkades versen. Det sades: 'Jag ger honom när han ber Mig', och det sades: 'Jag belönar honom när han dyrkar Mig' – och de två åsikterna hänger ihop.

Och detta är inte av typen att använda ett mångtydigt ord i båda dess innebörder, eller att använda ordet i dess bokstavliga och bildliga innebörd. Snarare är detta dess användning i dess bokstavliga innebörd

Skillnaden mellan åkallans begäran och dyrkans åkallan

som innefattar de båda sakerna tillsammans. Fundera på detta – ty det är ett ämne av stor nytta och sällan uppmärksammas det. Och de flesta av Koranens verser tyder på två innebörder eller fler – de hör till detta.

Och bland det är Guds den Upphöjdes ord: 'Säg: Vad bryr Sig min Herre om er om ni inte åkallar Honom?' (Al-Furqan: 77) – det vill säga er åkallan av Honom. Och det sades: Hans åkallan av er till att dyrka Honom... Och utifrån detta avses med det de två typerna av åkallan – och det är i dyrkans åkallan mer uppenbart – det vill säga: Vad bryr Sig om er om ni inte hoppas på Honom? Och Hans dyrkan inbegriper att be Honom – de båda typerna ingår i det.

Och bland det är Guds den Upphöjdes ord: 'Och er Herre sade: Åkalla Mig, Jag svarar er' (Ghafir: 60), ty åkallan innefattar de två typerna, och det är i dyrkans åkallan mer uppenbart – och därför följde det: 'Sannerligen, de som förhäver sig över Min dyrkan' – versen. Och åkallan i versen tolkas med detta och detta.

at-Tirmidhi återberättar från al-Nu'man ibn Bashir, må Gud vara nöjd med honom, att han sade: Jag hörde Guds sändebud ﷺ säga på predikstolen: 'Sannerligen är åkallan dyrkan', sedan läste han Guds den Upphöjdes ord: 'Och er Herre sade: Åkalla Mig, Jag svarar er' – versen. at-Tirmidhi sade: En god och autentisk hadith.

Vad gäller Guds den Upphöjdes ord: 'Sannerligen, de ni åkallar utöver Gud kan inte skapa en fluga även om de samlas för det' (Al-Hajj: 73), och Hans ord: 'De åkallar inte utöver Honom annat än avgudar' (Al-Nisa: 117), och Hans ord: 'Och det de brukade åkalla förut har gått förlorat för dem' (Fussilat: 48) – och varje ställe där avgudadyrkarnas åkallan av sina avgudar nämns – avses med det dyrkans åkallan som innefattar åkallans begäran, och det är i dyrkans åkallan mer uppenbart...

Och Guds den Upphöjdes ord: 'Åkalla alltså Gud med uppriktig religion för Honom' (Ghafir: 14) – det är dyrkans åkallan, och innebörden är: Dyrka Honom allena och var uppriktig i Hans dyrkan, dyrka inte någon annan vid Hans sida.

Vad gäller Ibrahims – välsignelser vare över honom – ord: 'Sannerligen är min Herre Allhörande av åkallan' (Ibrahim: 39) – med hörsel avses här den speciella hörseln – svarandes och accepterandes hörsel – inte den allmänna hörseln, ty Han hör allt hörbart. Och om så är fallet täcker åkallan här lovprisningens åkallan och begärans åkallan, och Herren – välsignad och upphöjd vare Han – hörsel av det är att belöna för

Skillnaden mellan åkallans begäran och dyrkans åkallan

lovprisningen och att svara på begäran – Han hör detta och detta.

Vad gäller Zakariyyas – välsignelser vare över honom – ord: 'Och jag har inte blivit olycklig med Din åkallan, min Herre' (Maryam: 4) – det har sagts: Det är den speciella hörseln – svarandes och accepterandes hörsel – inte den allmänna hörseln, ty Han hör allt hörbart. Och om så är fallet täcker åkallan: dyrkans åkallan och begärans åkallan, och innebörden är: Du har vant mig vid att svara Dig, och inte gjort mig olycklig med avvisande och berövande – det är att söka ett medel till Honom – upphöjd vare Han – med vad som gått av Hans svar och Hans välgörenhet, och detta är uppenbart här.

Vad gäller Hans den Upphöjdes ord: 'Säg: Åkalla Gud eller åkalla den Nåderike' (Al-Isra: 110) – denna åkallan är känd som åkallans begäran, och det är orsaken till uppenbarelsen. De sade: Profeten ﷺ brukade åkalla sin Herre och säga ibland: 'O Gud!' Och ibland: 'O den Nåderike!' Avgudadyrkarna trodde att han åkallade två gudar, så Gud uppenbarade denna vers.

Vad gäller Hans ord: 'Sannerligen vi åkallade Honom förut – sannerligen är Han den Godhetsfull, Barmhärtiga' (Al-Tur: 28) – detta är dyrkans åkallan som innefattar begäran med hopp och fruktan, och innebörden är: Vi var uppriktiga för Honom i dyrkan – och med detta förtjänade de att Gud skyddade dem från den heta vindens straff, inte bara med den gemensamma begäran som delas av den räddade och den icke-räddade – ty Han – upphöjd vare Han – bes av allt i himlarna och på jorden. 'Vi ska aldrig åkalla någon annan gud utöver Honom' (Al-Kahf: 14) – det vill säga: Vi ska aldrig dyrka någon annan än Honom. Och likaså Hans ord: 'Åkallar ni Ba'/?' (Al-Saffat: 125).

Vad gäller Hans ord: 'Och det sades: Åkalla era medhjälpare, och de åkallade dem' (Al-Qasas: 64) – detta är åkallans begäran, Gud förödmjucar dem och skambelägg dem på Uppståndelsens dag med sina åsikter – att deras medhjälpare inte svarar på deras åkallan. Det avses inte: Dyrka dem. Och det liknar Hans den Upphöjdes ord: 'Och den dagen Han säger: Åkalla Mina medhjälpare som ni påstod – och de åkallade dem men de svarade dem inte' (Al-Kahf: 52).” Slut citat, något förkortad, från Majmu' Fatawa Ibn Taymiyya (15/10–14). Se även andra exempel i Bada'i' al-Fawa'id av Ibn al-Qayyim (3/513–527).

Och Gud vet bäst.